

РОБЪРТ ШЕКЛИ

ЗАГИВАНЕТО НА АТЛАНТИДА

Превод от английски: Рени Димитрова, 1997

chitanka.info

Преди безброй много векове, още преди създаването на Египет, преди континентите да са заели сегашните си форми, преди океаните и планините да са застанали по местата си, съществувала земя и цивилизация, от която не е останал и помен. Всичко било загубено при пропадането и нагъването на планинските вериги, в новите океански дълбини, които някога били плодородни равнини и някога пак може да станат такива. Единственото, което знаем за тази земя, е почти всеобщия спомен за нещо, което е станало преди да сме започнали да документираме събитията. Тя се наричала Атлантида, но това е само името на една цивилизация, която знаем, че някога е съществувала и е изчезнала безследно.

В Атлантида прекрасните дни се редували така, че само един неблагоприятен би могъл да нарече последователността им монотонна. Всъщност климатът на Атлантида и всичките ѝ прилежащи земи приличал много на този в днешния Маями. Било топло, влажно, изтощително. През цялата година Атлантида живеела като в тропически сън и това продължавало без промяна дълги векове.

Атлантида била управлявана от велик крал. Кралството му било прорязано от много реки. Някои малки, други големи. Свързвали ги канали и водни пътища, нивото на които се поддържало от шлюзове, в които водата се наливала чрез огромни колела, задвижвани от роби. Кралството било обширно и всичко в него било свързано чрез мрежа от реки, езера и канали.

Само кралската флота и търговските му кораби можели да плуват из кралските води. На селяните се разрешавало срещу заплащането на такса да ловят риба от бреговете. Плуването било разрешено, но по-скоро ходенето, тъй като плуването било монопол на кралските командоси.

Оттатък граничната река се простирала огромна пустиня, достигаща до непознати земи. Колкото и странно да било, но от време на време откъм пустинята идели безименни племена, понякога на големи, въоръжени орди. Но те винаги се връщали, спрени от водните бариери, тъй като онзи, който владеел водите пътища и реките, владеел и Атлантида. Това била аксиома, стара като времето. Природен закон, на който не можело да се противоречи.

И затова кралят не се разтревожил много, когато чул, че някаква нова варварска орда приближава откъм север. Тя идела от края на

света, от мъгливата и митична Хиперборея.

Кралят изпратил своите разузнавачи и шпиони. Успокоил се, като чул както обикновено, че варварите нямат кораби или салове, нито пък други спомагателни уреди, с които да пресекат реките, които обграждали Атлантида.

Широките реки винаги предпазвали Атлантида от варварските нашествия. Дори и ако варварите си построели лодки от тръстика или използвали надути мехури от кожа — типичните варварски средства — нямало защо да се боят от тях. Кралската флота била бдителна и включвала бързи канута, убийствени триреми и тежки галери, всички въоръжени и бронирани, пълни с превъзходните моряци на краля.

Така че кралят очаквал спокойно това предстоящо нападение. Но просто за да е уверен, той се посъветвал с кралските учени.

Главният учен докладвал:

— Господарю, ние изследвахме всички фактори. На базата на вековни наблюдения на варварите, тяхната военна практика и възможности, сравнени по научен път с нашите собствени, мога да ви кажа, че като изключим напълно непредвидимото, нямаме абсолютно никаква причина за притеснение.

Кралят кимнал. Но нещо в успокоителните слова на учения го разтревожило.

— Какво значи това... Напълно непредвидимото? — попитал той.

— Това, господарю, е елементът на непредсказуемост.

— Но след като знаете всички фактори, защо трябва да правите изключение за непредвидимото, когато работата ви е да предвиждате всичко по отношение на тази ситуация? — запитал кралят.

— Това е основата на научния метод, господарю. То е наше съвсем скорошно откритие, с което много се гордеем. Ако кажем, че знаем *всичко*, ще заприличаваме по суеверие на свещениците. Като признаваме възможността за нещо *непредвидено*, ние оставаме верни на нашата методология.

— А каква е възможността да се случи това непредвидено? — попитал кралят.

— Толкова близка до нулата, че все още очакваме изобретяването на такова малко число, че да можем да я изразим — отвърнал ученият.

Сега вече кралят трябвало да бъде доволен. Не било сигурност, но толкова близо до нея, колкото човек или дори монарх можел да се приближи. Такъв бил животът.

Кралят събрал всичките си войски върху вътрешния бряг на широката река, която обграждала Атлантида. Дълбока и широка, течаша бавно и спокойно, сиво-кафявата вода на реката пазела кралството от незапомнени времена. На отсрещния ѝ бряг те можели да видят враговете си — космати варвари, облечени в кожи, които трябва да са били твърде неудобни за горещия климат. Разузнавачите докладвали, че варварите пеели и се молели на безбройните си и чудати богове, и не правели даже опити да си построят съдове за плаване.

Положението на варварите изглеждало безнадеждно. Докладвано било, че в лагерите им вече не достигала храна. Те били много и тежко въоръжени, но не можели да пресекат реката. Кралят, чиято армия била отпочинала и добре нахранена, чакал неизбежния изход.

Но точно в този ден започнала промяна, макар че изглеждала минимална. Небето, до този момент безбрежно синьо, започнало да се заоблачава, макар да оставали няколко месеца до дъждовния период. Кралят отново се посъветвал с учените.

— Ненавременните дъждове са необикновени, но не и напълно неочаквани — казал му главният учен.

— Освен това става и по-студено — тревожел се кралят.

— Ние забелязахме това и препоръчахме да се изпратят памучни якета на войските.

По-късно през деня някакви бели частици започнали да падат от небето. Кралят много се разтревожил от това.

— Необичайно е — казал главният учен. — Но не и невиджано. Последния път, когато е падало това вещество, според нашите записки, е било преди около седемстотин години. То се разтворило твърде бързо, за да можем да го изследваме по-подробно. Предполагаме, че това са частици от облаци, откъснати от силните ветрове във високите слоеве.

Това, разбира се, не се харесало на армията. Армиите не обичат необикновените неща, нито пък неочакваните предзнаменования. Но хората се стегнали, въодушевени от вида на варварите оттатък реката,

които се били скупчили около малки огньове, стгшени в окъсаните си кожи.

Но станало още по-хладно, а когато паднала нощта, толкова студено, колкото никой не можел да си спомни да е било някога. На войските били изпратени подплатени памучни пелерини. А студът нараствал. И кралят отново се посъветвал с учените си.

— Вярно, че никога не сме имали подобни студове — казал главният учен. — Но това няма значение. То ще попречи на варварите повече отколкото на нас. Накарайте хората да намажат връзките на сандалите си с повече мас, защото едно от познатите свойства на студа е, че прави кожата твърда и чуплива.

Това било сторено, патрулите по брега на реката били усиленн и всички прекарали една ужасна нощ.

На сутринта кралят бил събуден от тревожни викове. Като се затичал към реката, кралят забелязал, че водата била променена като от магия. Сиво-кафявите води вече не мърдали и не се вълнували. За една нощ те се били превърнали в друго вещество. Това вещество било бяло на някои места и прозрачно на други. Но най-странното било, че като да било съвсем твърдо.

— О, Богове! — изплакал кралят. — Някакъв демон е омагьосал реката!

— Не е така, господарю — отвърнал главният учен. — Моите помощници цяла нощ са наблюдавали реката както се полага на учени. Мога да кажа със сигурност, че поради незапомнения студ водата се е втвърдила. Макар че това може би не е точната дума. Ние отдавна знаем за теоретичната възможност това да се случи. Ние го наричаме трансформация. Но сега за първи път имаме практическо потвърждение.

— Значи не с зла магия? — попитал кралят.

— Разбира се, че не. Току-що открихме един природен закон. Изглежда водата отвръща на силния студ като се превръща в твърдо тяло.

Войските на варварите се движели по плъзгавата повърхност първоначално внимателно, а после, когато установили, че тя издържала тежестта им, все по-сигурно. Корабите на краля стояли в реката като изолирани крепости, замръзнали по местата си, които били отминати с лекота. Варварите ги заобиколили — огромна орда от

въоръжени мъже. И кралят, който наблюдавал как те със стотици пресичат реката, видял как собствените му войници побегнали и разбрал, че всичко е загубено.

Той се обърнал към главния си учен и казал:

— Ти ме предаде! Ти каза, че можеш да предвидиш всичко! А виж сега какво стана!

— Господарю — отвърнал главният учен. — Съжалявам не помалко от теб. Но не можеш да виниш науката за неща, които се случват неочаквано. В науката, господарю, има дума, с която се нарича всичко това.

— И коя е тя?

— Такива неща обикновено се наричат *аномалия*. Една аномалия е съвсем естествено нещо, което не би могло да се предвиди на базата на предишен опит.

— Но ти никога не си ми казвал нищо за аномалиите — ядосал се кралят.

— Защо да ви товаря с неизвестното, о, кралю, когато имаме възможност да знаем толкова от известните неща?

В това време варварите се приближавали. Кралят и учените му обърнали конете си, за да побегнат.

— Това е краят на света — заявил кралят, докато яхал коня си.

— Не е така, господарю — възразил главният учен, който също яхвал коня си. — Тъжно е да се загуби кралство. Но може би ще бъде известно успокоение за вас да знаете, че сте царувал в началото на нещо съвсем ново и безпрецедентно в историята на Атлантида.

— И какво е то? — попитал кралят.

— Това бяло вещество ние временно нарекохме „лед“. И ако не греша, ставаме свидетели на началото на първия ледников период в историята на Земята.

— Много важно — отвърнал кралят и тръгнал в галоп да си търси ново кралство и по-хубаво време.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.